உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

சித்தாந்தம்

"ஆனைமுகன் ஆறுமுகன் அம்பிகை பொன்னம்பலவன்
ஞானகுரு வாணியை உள்நாடு"

மலர் ரு	ஆங்கீரச ஆண்டு கார்த்திகைத் திங்கள் 1932 ஷு நவம்பர்மீ	இதழ் கக

சடையன் விடையன்

[பத்திராசிரியர்]

[இது பலவான்குடி ஸ்ரீ மணிவாசக சங்கத்தின் உஉ-ம் ஆண்டு நிறைவிழாவில் 12-9-32ல் சைவத் திருவாளர் பண்டிதமணி - மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் நிகழ்த்திய சொற்பொழிவைத் தழுவி எழுதப்பட்டது.]

முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமானை உள்ளக் கனிவோடு வாழ்த்தி வணங்கும் திருப்பாடல்கள் பலவற்றில் இறைவன் சடையனாகவும் விடையனாகவும் விளங்குகின்ற தன்மை விதந்தோதப்பட்டிருக்கிறது. சடையன் பிறையன்....விடையன், சடையானைச் சந்திரனோடு....விடையானை, சடையானைத் தண்மலரான் சிரமேந்திய விடையானை, சடையன் பிறையன்.... விடையன், சடையா யெனுமால்....விடையா யெனுமால் (இவை சம்பந்தர் தேவாரம்), சடையனைச் சரிகோவண....விடையனை, சடையானே சடையிடையே....விடையானே, சடையுடையான்....விடை யுடையான் (இவை அப்பர் தேவாரம்), விடையுங் கொடியுஞ் சடையுமுடையாய், விடையின் மேல் வருவானை....சடையிற் கங்கை தரித்தானை (இவை சுந்தரர் தேவாரம்), சடையானே தழலாடி....விடையானே, வெள்ளந்தாழ்விரி சடையாய் விடையாய் (இவை திருவாசகம்) என்பன போன்ற சொற்றொடர்களும் திருவாக்குக்களும் பன்னிரு திருமுறைகளில் மலிந்துள்ளன. சடையன் விடையன் என்ற சொற்கள் இவ்வாக்குக்களில் கேவலம் எதுகைக்காகவும் இறைவன் திருவுருவ வர்ணனைக்காகவும் மட்டும் ஆளப்பட்டுள்ளன வென்று கொள்வதற்கிட

மில்லை. சைவ சித்தாந்தத்திற்கு அடிப்படையான ஒரு சிறந்த கொள்கை இச்சொற் பிரயோகத்தில் பொற்கிரையின் கண் மாணிக்கம் நிகழ்வதைப் போல் மிளிர்கின்றது. இதை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஒரு மேஜையின் மேல் ஒரு புத்தகம் இருக்கிறது. புத்தகத்துக்கு மேஜை ஆதாரமாகவுள்ளது. மேஜையின்றேல் புத்தகம் கீழே விழும். புத்தகம் மேஜையினுடைய ஆதாரத்தைப் பெற்றிருக்கிறது. இந்த நிலையில் மேஜைக்கு ஆதாரப் பொருள் என்றும், புத்தகத்துக்கு ஆதேயப் பொருள் என்றும் பெயர். இஃதேபோல் தொன்னையில் நெய்யிருந்தால், தொன்னை ஆதாரப் பொருள் ; நெய் ஆதேயப் பொருள். இறைவன் சடையில் கங்கையும் திங்களும் இருத்தலால், சடை ஆதாரப்பொருள் ; கங்கையும் திங்களும் ஆதேயப் பொருள்கள். விடையின்மீது இறைவன் இருத்தலால் விடை ஆதாரப்பொருள், இறைவன் ஆதேயப் பொருள். கங்கைக்கும் திங்களுக்கும் ஆதாரமாகிய சடைக்கு இறைவனே ஆதாரமாகையால் அவைகட்குப் பரம ஆதாரப்பொருளாக இறைவன் விளங்குகிறான். அவ்வாறே உலகத்தை ஆதாரமாகவுடைய விடை உலகத்துக்கு ஆதேயப்பொருளாகின்றது. விடையை ஊர்தியாகவுடைய இறைவன் உலகத்துக்குப் பரம ஆதேயப் பொருளாகின்றான். எனவே, இறைவன் பரம ஆதாரப் பொருளாகவும் பரம ஆதேயப் பொருளாகவும் விளங்குகிறான் என்ற உண்மை பெறப்படும்.

இந்த உண்மைதான் மற்றொரு வகையாகவும் கூறப்படுகின்றது. உலகத்துக்கும் உயிர்கட்கும் அப்பாலுக்கப்பாலாய் நின்று அவைகட்காதாரமாய் இறைவன் விளங்கும் தன்மை "இருநிலனும் விசும்பும் விண்ணும் எழுலகும் கடந்து அண்டத்து அப்பால் நின்ற பேரொளியை" என்பது போன்ற திருவாக்குக்களாலும், உலகத்துக்கும் உயிர்கட்கும் உள்ளே நின்று அவைகட்காதேயமாய் இறைவன் விளங்கும் தன்மை "விறகிற்றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல், மறைய நின்றுளன் மாமணிச்சோதியான்" என்பது போன்ற திருவாக்குக்களாலும் இனிது விளங்கும். இவ்வுண்மையையே மேல் நாட்டுத் தத்துவ நிபுணர்கள் the doctrines of transcendence and immanence என்று கூறுகிறார்கள்.

இனி, சடையன் விடையன் என்ற சொற்களிலுள்ள வேறு சில நுட்பங்களை ஆராய்வாம். இறைவனது சடையிலுள்ளவை கங்கையும் திங்களும். இவைகளை இறைவன் சடையில் வைத்துள்ள பெருமை நோக்கற்பாலது. கங்கை உமாதேவியாரின் கைவிரல் வியர்வையாகத் தோன்றிப் பெருவெள்ளமாகி அண்டங்களையழிக்கத்தலைப்படவும், அரியயனாதிதேவர்கள் வேண்டவும், சிவபெருமான் தனது சடையில் அதை ஏற்றுக் கங்கையின் ஆற்றலை யொடுக்கினார் என்பது சிவபராக்கிரமம் கங்காதரமூர்த்தி வரலாற்று லறியலாகும். இதிலிருந்து இறைவனது அளவிலாற்றலும், அவன் உலகத்தின் மீது வைத்துள்ள பெருங்கருணையும் விளங்கும். தக்ஷனது சாபத்தால் கலைகள் பதினைந்தும் குறையப்பெற்ற சந்திரன், இறைவன் கருணையை நாட, இறைவன் அருள் கூர்ந்து எஞ்சியுள்ள ஒரு கலையோடு நின்ற சந்திரனைத் தனது சடையிலணிந்து மீண்டும் கலைகள் வளரவும் தேயவும் இருக்குமாறு பணித்த செய்தி

சிவபராக்கிரமம் சந்திரசேகரமூர்த்தி வரலாற்றுவடிவியலாகும். இதிலிருந்து இறைவன் அளவற்ற ஆற்றலுடையவனுயினும் அளவற்ற கருணையுமுடைய வனுயுள்ள தன்மை புலப்படும். இஃதேபோல் தருமவிடை, ஆன்மவிடை, மால்விடை என்ற மூவகைப் பெற்றியுடைய விடையை இறைவன் ஊர்தி யாகக்கொண்டு ஆதேயப் பொருளாகும் தன்மையும் நோக்கற்பாலதே. சிவ பராக்கிரமத்துள் இடபாரூடமூர்த்தி வரலாற்றிலிருந்து விடை ஆதாரமாக வும் இறைவன் ஆதேயமாகவும் இருந்தபோதிலும் இறைவனது ஆற்றலும் பேரருளுமே விளங்குகின்றன.

இந்த நுட்பம் திருவாசகத்தில் நீத்தல் விண்ணப்ப முதற் செய்யுளில் மிக அழகு பெறக்கூறப்பட்டுள்ளது. ஆன்மாக்களுள்ளே ஆதேயப்பொரு ளாய் இறைவன் விளங்குவது "கடையவனேனைக் கருணையினுற் கலந்தாண்டு கொண்ட விடையவனே" என்பதிலிருந்தும், ஆன்மாக்களுக்கு ஆதாரபூத மாயும் இறைவன் கருணை கூர்ந்து விளங்கும் தன்மை அதே பாட்டில் ஈற்றடி யில் "சடையவனே தளர்ந்தேன் எம்பிரான் என்னைத் தாங்கிக் கொள்ளே" என்பதிலிருந்தும் நன்கு புலப்படும். திருஞான சம்பந்தப் பெருமான் திருவாக்கிலும் ஓரிடத்தில் இதைக் காணலாகும். விஷந்தீண்டிய தனது நாய கனது பிரிவாற்றுமைக்கு வருந்தும் வணிகப் பெண்ணின் துயரை இறை வனுக்கு விண்ணப்பிக்கும் புகலிவேந்தர்,

"சடையா யெனுமால் சரண்நீ யெனுமால்
விடையா யெனுமால் வெருவா விழுமால்
மடையார் குவளை மலரும் மருகல்
உடையாய் தகுமோ இவளுள் மெலிவே"

என்கிறுர்.

"ஆதாரப் பொருளாகிய சடையாய் என்னுங்கால் நீயே சரணம் என்னை ஆதரித்துக் காப்பாற்று என்பாள், ஆதேயப் பொருளாகிய விடையாய் என்ற வுடன் அதற்கு ஆதாரமாகிய தன தான்மா நிலை கலங்கியிருத்தலால் அஞ்சி மருண்டுவிழ்வாள், குவளைக் கண்ணியாம் அருட்சக்தியை மருவி கருணை வெள்ளம் மடையிற் பாய்ந்தது போன்று திருமருகலில் வீற்றிருக்கும் இறை வனே இப்பெண் உள் மெலிந்து புழுங்குதல் நீதியோ" எனக்கூறிக் காழிப் பெருந்தகை இவ்வுண்மையை விளக்கியுள்ள சிறப்பை நோக்குக. இவ்வாறே ஏனைய பிரயோகங்களிலும் இந்நுட்பத்தை உய்த்துணரலாம். எனவே, சடை யன் விடையன் என்ற சொல்லடுக்கில் சைவ சித்தாந்தத்தின் அடிப்படை யான கடவுளின் தன்மை மிக அழகாகப் பொருந்தியிருக்கிறது. இதைப் போன்ற வேறு நுட்ப விடயங்களில் நமது நண்பர்கள் அடிக்கடி சிந்தையைச் செலுத்துவார்களாக.

திருநெல் வெண்ணெய் சாசனம்

[தி. கு. கி. நாராயணசாமி]

குறிப்பு:—கீழ்க்காணும் சாசனம் நடுநாட்டுத் தலங்களில் ஒன்றாகிய திருநெல்வெண்ணெய்த் தலத்துக் கோயில் மண்டபத் தென் சுவரிலுள்ளது. இப்பட்டய முலத்தை (380 of 1908) அரசாங்கத்தார் இன்னும் வெளியிடவில்லை. இச்சாசனம் இரண்டாம் குலோத்துங்கனுடையது. இதன் காலம் கி. பி. 1136. சிவஞான சித்தியார் ஆசிரியரான அருணந்தியார் பிறப்பிடம் திருத்துறையூர். அவ்வூர் பிடாரர் ஒருவர் வேண்டுகோட்கிணங்கி இந்த தானம் ஏற்பட்டது கவனிக்கத்தகுந்தது. சாசனவல்லுநர்க்கு வெட்டியுள்ள சிவானந்த மகாமுனிகள் அருணந்தியார் பெயரோவென்ற ஐயப்பாடுமுண்டு. மற்றும் இதில் மலாடு, முனைப்பாடி, ஈசன் பெயர் தூய தமிழ் ஒலிபெற்றிருப்பது, அரசன் சைவத்தின்பாற் காட்டிய அன்பு, அவனது அரி அணை வர்ணனை முதலியன கவனிக்கத்தக்கன.

(1) ஸ்வஸ்தி ஸ்ரீ பூமெவி வளர திருப்பொந் மார்வு புணர நாமெவுகலை மகள் நலம் பெரிது சிறப்ப விசைய

(2) மாமகள் வெல்புயத்திருப்ப குசையிக் செல்வி யெண்டிசை விளங்க திருபர் வந்திறைஞ்ச நிலில

(3) மடந்தை யைத்திருமணம் புணர்ந்து சீர்வளர்தரும் மணிமுடி கவித்தென மணிமுடி சூடிமல்

(4) லைஞாலத்துப் பல்லுயிற் கெல்லாமெல்லை யிலிந்பமியல பினிலெய்த வெண்குடை

(5) ட நிழற்றச் செங்கொலொச்சி செம் பொந் வீரஸிம்ஹாஸநத்துப் புவன முழுது டையாய[ள]ர

(6) டும் விற்றிருந்தருளிய கொராஜகெஸரிபன்மரான சக்[கு]வத்தி க[ள்] ஸ்ரீ குலோத்துங்க சே

(7) ா[ழ] தேவர்க்கு யாண்டு மூன்றாவது விக்கிரம சோழபுரத்துக் கோயில் வள்ளால் அபிஷேகம

(8) ண்டபத்து செம்பொன் வீரசிம்மாஸனத்து திருமுத்துப் பந்தலின் கீழ் எழுந்தருளி யிருந்து செ

(9) சய்யத் திருவாய் மொழிந்தருளின்படி மலாடான ஜனநாத வள நாட்டு கூறுக்கை கூற்றத்து

(10) நெல்வெண்ணை பொற்குடம் குடுத்தருளிய மஹாதேவற்கு செல்ல வேண்டு நிபந்தங்களுக்கு இறுப்

(11) பதாக ராஜராஜ வளநாட்டுத் திருமுனைப்பாடியான ராஜேந்திர சோழவளநாட்டு மாதா தேயங் குலொத்து

(12) ங்க சொழ சதுர்வேதி மங்கல நாடுங் கூடினபடியே வெற்றுக் கிற்றுநாட்டு இடையாற்று நாட்டுப்

(13) பனைப்பாக்கத்து நிலத்திலே பதிற்று வேலி நிலம் தேவதான இறையிலியாக யிட்டு கலிகடிந்த

(14) சோழ நல்லூரென்னும் திருநாமத்தால் வேறு பிரிக்கப் பெற வேண்டுமென்று திருத்துறையூர் பிடாரர்ஸி (15) வாநந்த மஹாமுனிகள் காட்ட இக்கோயில் சிவப்பிராமணன் சைவாசாரியன் (16) காசிபன் நம்பிகுமரன் அண்டநாயகன் நமக்குச் சொன்னமையில் இன்நா (17)ட்டு இடையாற்று நாட்டுபனேப் பாக்கத்து தேரிக்கு கிழக்கு இடையாற்றெல்லைக் * * * *

குறிப்பு:—இதன் தொடர்ச்சி மண்டப கிழக்குச் சுவரிலிருக்கிறது. இந்த இடம் இருள் சூழ்ந்த யிடமாதலின் படி எடுக்கப்படவில்லை.

சிவஞானபோத விளக்கம்

[கி. குப்புச்சாமி முதலியார்]

பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரம்

மேல் பதினோராஞ் சூத்திரத்துள் ஜீவன் முத்தராவார் நீங்காத அன்போடு ஆண்டவன் திருவடியில் அறிவு இச்சை செயல்களைச் செலுத்துபவர் என்று கூறியவர், அந்த ஜீவன் முக்தர்க்கே அறிவு இச்சை செயல்கள் ஒரு கால் புறத்துச் செல்லுமாயின், அம்மூன்று குணங்களும் செல்லுகின்ற இடம் இவை யென்பது உணர்த்தவேண்டியவர் வாக்கிற்கும், மனத்திற்கும் அப்பாற்பட்ட இறைவனைப் பத்தியினல் இதுகாறும் துதித்து வந்தது போலல்லாது, வாக்கு மனத்தாலும் நன்ருக உணருமாறு கண்டு வழிபடும் விதம் இதுவென்று அறிவுறுத்துவாராய் இப்பன்னிரண்டாஞ் சூத்திரத்துள்,

“செம்மலர் நோன்ருள் சேர லொட்டா
அம்மலங் கழீஇ அன்பரொடு மரீஇ
மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயந் தானும் அரன்எனத் தொழுமே.”

என்று அருளினர். இதன் பொருளாவது, செம்மலர் நோன்தாள் சேரல் ஒட்டா - (நீங்காத அன்போடு ஆண்டவன் திருவடியை அடைந்த ஜீவன் முக்தனுவான்) சிவந்த தாமரை போன்று விரிந்து காணப்பட்ட முதல்வனது பிறவிப் பிணிக்கு மருந்தாகிய நல்ல திருவடிகளைச் சேரவொட்டாது அயர் வினை யுண்டாக்கும், அம்மலங்கழீஇ - இயற்கையினையுடைய ஆணவம் கன்மம் மாயை ஆகிய மும்மல அழுக்கினை ஞான நீரால் கழுவி, அன்பரொடு மரீஇ - அவ்விதம் தம் போன்றே நீங்காத அன்பு செய்யும் மெய்ஞ்ஞானி களுடன் கலந்து கூடி, மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும் - மல மயக்கம் நீங்குதலால் மிக்க அன்புடைய அவரது திருவேடத்தையும், ஆலயந்தானும்- சிவாலயத்தையும், அரனென - முதல்வனென்றே கண்டு, தொழும் - வழி பட்டு வாழ்வன் என்பதாம்.

இதில் ‘அம்மலம் கழீஇ’ என்று கூறியதால் அறிவு செல்லுமிடமும், ‘அன்பரொடு மரீஇ ’ என்றதால் இச்சை செல்லுமிடமும், ‘தொழும்’ என்ற தால் செயல் செல்லுமிடமும் கண்டோம். ஆதலால், சிவன் முத்தர்க்கு இம்

மூன்று குணங்களும் புறத்துச் செல்லுமாயினும், ஏனைய உலக அறிவில் செல்லாது என்பதுங் கண்டோம்.

இனி, ஜீவன் முத்தராவார், இறுதியாக முன்னர்ச் செய்ய வேண்டுவது இதுவென உணர்த்துவார், ஈண்டு "ஆணவம், மாயை, கான்மியம் என்னும் மலங்களைக் களைக" என்றனர். ஆயின் முன்னரே பத்தாஞ் சூத்திரத்துள் இறைபணியார்க்கு 'மலமாயை தன்னொடு வல்வினையின்றே' என்று கூறி யிருத்தலால், பாச நீக்கம் அப்போதே ஒழிந்ததாயிற்று. அதன் பயனாக, மெய்யுணர்ந்து நிட்டை கூடிய பிறகு, அம்மும்மலங்களைக் களைக என்றது எவ்விதம் என்பாரை நோக்கி, 'அவைதாம் ஞானத்தை யுணர்த்தாது அஞ் ஞானத்தை யுணர்த்தும் ஆதலான்' என்றனர். அதாவது, அம்மலங்கள் மூன்றும் நிட்டை கூடினவரிடத்தும், ஏதேனும் ஒரு வழியால் நுழைந்து, அவர்களை மெய்யுணர்வைக் கீழ்ப்படுத்துப் பிறவிக்கு வித்தாகிய பழைய விபரீத உணர்வினை மேல் படுத்துவனவாதலால், அது அந்நிட்டை கூடி னார்க்கு ஆகாது என்று மேற்கொண்டனர். அவ்விதம் அம்மும்மலங்களும் அஞ்ஞானத்துக்கு ஏதுவாய் வந்து நுழையும் விதமும், அது அஞ்ஞானி களுக்கு ஆகாமையும் எடுத்துக் காட்டி ஏதுவை வலியுறுத்துவார்,

> " புண்ணிய பாவம் பொருந்துமிக் கான்மியமு
> மண்முதன் மாயைகாண் மாயையுங்—கண்ணிய
> வஞ்ஞானங் காட்டுமிவ் வாணவமு மிம்மூன்று
> மெய்ஞ்ஞானிக் காகா விடு. "

என்று கூறினர். இதன் பொருளாவது, புண்ணிய பாவங்களை யுண்டாக்கும் விருப்பு வெறுப்புகளாகிப் பொருந்துகின்ற இந்தக் கன்மமலமும், மண் முதல் மாயா தத்துவம் கடைசியாகக் காணப்படுகின்ற இந்த மாயா மலமும், சுட்டி யறியக்கூடியதாகிய விபரீத உணர்வினை யுண்டாக்கும் இந்த ஆணவ மலமும் என்று சொல்லப்படுகின்ற மூன்று மலங்களும் மெய்ஞ்ஞானிகளுக்கு ஆகா தனவாதலால், இம்மூன்று மலங்களையும் விட்டு ஒழிவாயாக என்பதாம். ஏனெனில் மேற்கூறிய வண்ணம் எல்லா மதங்களும் பற்றறும்படி துடைத்து அதற்கு வேறாகிய ஞானத்தை யடைந்தார்க்கும் உடம்பு உள்ள அளவும் பிராரத்த வினையானது அவ்வுடம்போடு கூடி நிற்றலால், அவ்வினை அம் மெய்ஞ்ஞானியர்க்கும் ஓரோரிடத்துப் பழக்க மிகுதியால் இங்குளி என்னும் பெருங்காயம் இருந்த குடுக்கையானது அப்பெருங்காயம் நீங்கிய விடத் தும், அதன் வாசனை விட்டு நீங்காதது போல் வந்து தாக்கி, அதன் சார்பாக விருப்பு வெறுப்புக்கள் என்கின்ற இரண்டினையும் உண்டாக்கும். அவ்விருப்பு வெறுப்புகளாகிய இரண்டும் உண்டாகியவிடத்து மெய்ஞ்ஞானத்தால் சிவத்தையே பார்த்திருப்பார்க்கு நிலம் முதல் மாயை ஈறாகிய பொருள்கள் வந்து தோன்றும். அவ்விதம் அவை தோன்றவே அவற்றைச் சுட்டியறிவதா கிய விபரீத வுணர்ச்சி மேற்பட்டதாகி மெய்யுணர்வினைக் கீழ்ப்படுத்திப் பிற விக்கு வித்தாகி விடும். இவ்விதம் மூன்று மலங்களும் அறிவின் குறைவு கண்டு, மேற் சொல்லிய முறையானே வந்து தலைப்படு மென்றனர். இம் மூன்று மலங்களும் சிவபோகப் பெருவாழ்வை யடையவொட்டாது செய்வன

வாதலால் 'மெய்ஞ்ஞானிக்கு ஆகா' என்றனர். அன்றியும் இவற்றைத் தோன்றும்பொழுதே நடையாவிடில்,

"இளைதாக முள்மரம் கொல்க களையுநர்
கைகொல்லும் காழ்த்த விடத்து."

என்றபடி, பின்னர் தீங்கு விளைக்கும் என்பார், 'விடு' என்றார். ஆயின், மூன்று மலங்களும் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்து மென்று கூறிய இவர், இவ்விடத்து ஆணவமல மொன்றே அஞ்ஞானங் காட்டும் என்பது பொருந்தாது என்பார்க்குக் கூறுவதுபோல், அவ்வஞ்ஞானத்தைக் காட்டுதல் மாயை கன்மம் ஆகிய மலங்களுக்கும், ஆணவமலச் சார்பாகிய செயற்கை யறிவேயன்றி இயற்கை யறிவன்று. ஆனல் ஆணவமலத்துக்கோ அவ் வஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துதல் இயற்கை யாகும் என்னும் அறிவினைப் புகட்டுவார், முதலில் கூறுமிடத்துப் பொதுவாகவும், பின்னர் கூறுமிடத்துச் சிறப்பாகவும் கூறினர்.

இனி, மேல் கூறியபடி மூன்று மலங்களையும் அறவே களைந்தார்க்கு அதன் பின்னர் செய்பக் கடவது இது என்று உணர்த்துவார்,

"இனிச் சிவபத்தர்களோடு இணங்குக"

என்றனர். அதாவது, முதல்வனைப் பத்தியினல் ஒருபோதும் மறவாது துதித்து அவனது திருவடியையடைந்தபெரியாரோடு நட்புச்செய்தல்வேண்டுமென்றும், அவரல்லாத மற்றையரோடு நட்புச்செய்தலாகாதென்றும் அறிந்தோம். உறவென்பதும், பகையென்பதும் ஒழித்து எல்லா உயிர்களையும் தம் மகவெனப் பார்க்கும் செல்வக் கடவுள் தொண்டர்க்கு இவ்விதம் சிலரிடத்து விருப்பும், சிலரிடத்து வெறுப்பும் செய்துகொண்டு வேறுபட்டு நிற்றல் சால்புடைமை யாகுமோ என்னும் ஐயத்தை நீக்குவதற்கு,

"அல்லாதார் அஞ்ஞானத்தை உணர்த்துவ ராகலான்"

என்றனர். அல்லாதார் எவ்விதம் அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துவர் என்பதை யறிந்துகொள்வதற்கு,

"தெய்வ மென்பதோர் சித்த முண்டாகி
முனிவி லாததோர் பொருளது கருதலும்
ஆறு கோடி மாயா சத்திகள்
வேறு வேறுதம் மாயைகள் தொடங்கின
ஆத்த மானர் அயலவர் கூடி
நாத்திகம் பேசி நாத்தழும் பேறினர்
சுற்ற மென்னுந் தொல்பசுக் குழாங்கள்
பற்றி யழைத்துப் பதறினர் பெருகவும்
விரத மேபர மாக வேதியரும்
சரத மாகவே சாத்திரங் காட்டினர்
சமயவாதிகள் தத்தம் மதங்களே
அமைவ தாக அரற்றி மலேந்தனர்."

என்னும் திருவாக்கே போதும். அன்றியும், மூன்று மலங்களும் ஒரு உயிர்க்கு அஞ்ஞானத்தை யுணர்த்துதல் இலக்கு வாய்த்த இடத்தி லாகும்.

அவ்வாறு அல்லாது இலக்கு வாயாத இடத்தும் வாய்க்கும் விதம் செய்து கொண்டு தம்மைப்போன்று ஆகும் வண்ணம் விபரீத உணர்வி னிடத்தே செல்லும்படி செலுத்திவிடுவா ராதலால் சிவபத்தி யில்லாத அஞ்ஞானிகள் இம் மும்மலங்களினுங் கொடியராவர். அஞ்ஞானிகளாகிய அவர்களை அம்மும் மலங்களுக்கு அஞ்சுவதைக் காட்டிலும் அதிகமாக அஞ்சி அவரை விட்டு ஒழிதலே அறிவுடைமைக்குத் தகுதி யென்பதாம். ஆயின் சிவபத்தியில் லாதாரோடு இணங்காது இருத்தல் ஒன்றே யமையுமே, சிவபத்தர்களோடு இணங்கவேண்டு மென்பது எதற்கு என்னும் ஐயத்தை நீக்கித் தாம் எடுத்துக்கொண்ட ஏதுவை வலியுறுத்துவார்,

> "மறப்பித்துத் தம்மை மலங்களின் வீழ்க்குஞ்
> சிறப்பிலார் தந்திறத்துச் சேர்வை—மறப்பித்துப்
> பத்த ரினத்தாய்ப் பாலுணர்வி னாலுணரு
> மெய்த் தவரை மேவா வினை."

என்று கூறினர். இதன் பொருளாவது, மும்மலங்களும் நீங்கிய முதல்வன் காட்டியும், கண்டும் உபகரித்து நிற்கும் அத்துவித நிலையை மறவாது கடைப்பிடித்துத் தமது ஞானநிலையை இழுக்கச் செய்து தீயநெறிக்கண் கொண்டு சென்று மலங்களா லாகிய பிறவிக் குழியில் வீழ்வித்துத் துயரஞ் செய்பவ ராகிய அன்பிலாரோடு தொன்றுதொட்டுப் பழகிவந்த கூட்டுறவு அறும்படி, அம்மறப்பினை மாற்றி ஞானக் கண்ணினை உதவிப் பிறவிக் குழியி னின்றும் எடுத்து நன்னெறியில் செலுத்தி வாழச் செய்யும் சிவபத்தரது கூற்றிலே பேரன் புடையராய் அவ்வன்பு சார்பாக விளங்கும் சிவஞானக் கண்ணால் அந் நிலையைக் கடைப்பிடித்து உணரப்பட்ட மெய்த்தவசிக ளாயினாரை எல்லா அநத்தங்களுக்கும் மூலமாய் வந்து தோன்றிச் சிவபத்த ரல்லாதாரது கூட்டுறவைப் பயப்பிக்கும் பிராரத்த வினைகள் வாதியாவாம் என்பதாம்.

எனவே, வீட்டுணர்வு ஈதென்று நிலைகாட்டும் சிவபத்தர்களோடு கூடினா லல்லாமல், வினை பற்றுக்கோடாகப் பிறவிகள்தோறும் பழகிவந்த சிறப் பில்லா ராகிய அஞ்ஞானிகளது கூட்டுறவு நீங்காமையின், அச் சிவபத்தர்க ளது கூட்டுறவு உண்மையாகவே வேண்டும் என்பதாம்.

இனி, இவ்வாறு அன்பரொடு கூடினார்க்கு அக்கூடலை நிலை பெறுத்துவ தாகச் செய்யக் கடவது இது என்று காட்டுவார், 'இனிப் பத்தரது திரு வேடத்தையுஞ் சிவாலயத்தையும் பரமேசுவா னெனக் கண்டு வழிபடுக என்றது.'

ஏனெனில், ஆடல் பாடல் அழகு ஆகிய மூன்றையும் கருவிக ளாக்கொண்டு உள்ள காமக்கிழத்தியர் வடிவிற் காணப்படும் ஆடை சாந்து அணிகலன் முதலாயின அவரை விரும்பும் காமுகரை வசிகரப்படுத்தி இன்பஞ் செய்வதுபோல, மெய்புணர் வுடையாரைக் காட்சி மாத்திரையில் வசிகரித்து இன்பத்தை யுண்டுபண்ணுதல்பற்றிப் பத்தரது திருவேடத்தை யும், சிவாலயத்தையும் என்று உபகரித்தனர். இவ்வுவமையை,

"சேலும் கயலுந் திளைக்கும் கண்ணார் கொங்கையிற் செங்குங்குமம்
போலும் பொடியணி மார்பு இலங்கு மென்று புண்ணியர் போற்றிசைப்ப"

என்னும் சேந்தனார் திருப்பல்லாண்டினும் காணுதல்கூடும். மேலும் திரு வேடத்தின் இயல்பு இதுவென உணர வேண்டின்,

"தூய வெண்ணீறு துதைந்த பொன்மேனியும் தாழ்வடமும்
நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையு நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும் பதிகச்செஞ்சொல்
மேய செவ்வாயு முடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே."

"சிந்தை யிடையறா வன்புந் திருமேனிதனி லசைவுங்
கந்தை மிகையாங் கருத்துங் கையுழவாரப் படையும்
வந்திழி கண்ணீர் மழையும் வடிவுபொலி திருநீறு
மந்தமிலாத் திருவேடத் தரசு மெதிர்வந் தணைய."

"கண்டக வுணியக் கன்றுங் கருத்திற்பரவு மெய்க்காதற்
றொண்டர் திருவேடநேரே தோன்றிய தென்று தொழுதே."

என்னும் பெரியபுராணத் திருச் செய்யுள்களாலும் அறிதல் கூடும்.

இது கேட்ட வாதிகள், மெய்யுணர்வினை யுடையார்க்கு, பிரிப்பு இன்றி எவ்விடத்தும் பரமேசுவரன் என்று காண்டலே பொருத்த முடைமையாக இருக்கவும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிய நின்ற திருத்தாண்டகத்துள்,

"இரு நிலனாய்த் தீயாகி"

என்று எங்கும் சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருப்பவன் என்பதனாலும், திரு வுருத்தாத்துள் திருவென்பது இல்லாமல், உயிருடைய பொருள், உயிரில் லாப் பொருள் எவையுந் தனித் தனியாக எடுத்து ஓதி வழிபாடு கூறுதலா லும், பத்தாது திருவேடத்தையும், சிவாலயத்தையும் பரமேசுரன் என்று கண்டு வழிபடுக என்று பிரித்துக் கூறியது பொருந்தாது போலும் என்பா ரது ஐயத்தை நீக்குவதற்கு, 'அவன் மற்றிவ்விடங்களில் பிரகாசமாய் நின்றே அல்லாத இடத்து அப்பிரகாசமாய் நிற்றலான்' என்றனர். அதாவது அம் முதல்வன் எவ்விடத்தும் வியாபகமாய் நிற்பனாயினும் மேற்கூறிய இவ்விரண் டிடங்களில் மாத்திரம் தயிரில் நெய்போன்று நின்று நிலைபெற்று மற்ற இடங் களில் பாலில் நெய்போல வெளிப்படாது நிற்பன் என்பதாம்.

இனி, இவ்விரண்டிடத்தும் பிரகாசமாய் நிற்கும் விதமும், மற்றைய இடங்களில் அப்பிரகாசமாய் நிற்கும் விதமும் எடுத்துக் காட்டுவார்,

"தன்னுணர வேண்டித் தனதுருவைத் தான்கொடுத்துத்
தன்னுணரத் தன்னு ளிருத்தலாற்—றன்னுணரு
நேசத்தர் தம்பால் நிகழுந் ததிநெய்போற்
பாசத்தார்க் கின்றாம் பதி"

என்று கூறினர். இதன் பொருளாவது, சிந்திப்பதற்கு இல்லாதவனாய, பரம் பொருளே உலகத்துள்ள ஆன்மாக்கள் தன்னை யறியும்பொருட்டு, திருநீறு கண்டிகை முதலிய திருவேடமாகிய தனது திருவடிவத்தைத் தனது அன்

பர்க்குக் கொடுத்தலாலும், அவ்வன்பர் தமது சிவோகம் பாவனையாலும் அறியத் செய்தலாலும், அவ்விதம் ஒரு குறியின் கண்ணின்று உணரும் அவ்வன்பரைத் தனது வியாபகத்துள் இருக்க இருத்துதலாலும், குறியும் இறந்து நின்று தன்னையுள்ளவாறு உணரும் அவ்வன்பரிடத்துத் தயிரிடத்துக் காணப்படும் நெய்போல விளங்கித் தோன்றும். மேற்கூறிய தகுதியெல்லாம் இல்லாத பாசக்கட்டு உடையாராகிய ஆன்மாக்களிடத்துப் பாலினிடத்தே மறைந்து நிற்கும் நெய்போல விளங்காது நிற்கும் என்பதாம்.

இதுகேட்டார், சங்கம வடிவிற்குச் சொல்லிய இயல்பெலாம் இல்லாத தாவர வடிவில் மந்திர சாந்நித்யம் உள்ள இடத்தல்லாமல் பிரகாசமாய் நிற்றல் கூடாது என்னலும், அவரை நோக்கிச் சிவாலயத்தினிடத்தும் இறைவன் பிரகாசமாய் நிற்றலை வலியுறுத்துவார்,

“கண்டதொரு மந்திரத்தாற் காட்டத்தி லங்கிவே
றுண்டல்போல் நின்றங் குளதாமாற்—கண்டவுருத்
தானதுவா யன்றுனன் தானதுவாய்த் தோன்றுனே
தானதுவாய்க் காணுந் தவர்க்கு”

என்று கூறினர். இதன் பொருளாவது, விறகினிடத்தே யுள்ள தீயானது கடைகோலால் கடைந்த இடத்து அவ்விறகுக்கு வேறாய் விளங்கித் தோன்றும். அவ்விதமல்லாதவிடத்து விளங்கிக் காணப்படாததுபோல, உயிர்களுக்குப் புத்திமுத்தி யளித்தற்பொருட்டு தாவர வடிவினிடத்துக் கலப்பினுல் அதுவே தானுகியும், அப்பொருளல்லாது வேறு பொருளும் ஆகின்ற இயல்பினையுடைய முதல்வன், அதுவே தானுகக் காணுதார்க்குத் தம்மால் அறியப்பட்டதொரு மந்திரசானித்யம் இல்லாதவிடத்து, அவ் வடிவினிடத்து விளங்காது நின்றும், மந்திரசாந்நித்யம் உள்ள விடத்து விளங்கிக் காணப்படும் பொருளாம். அவ்விதமல்லாது, அவ்வடிவத்தையே அவனுகக் காணப்பெறும் உண்மைத்தவமுடையார்க்கு அப்பெற்றியனேயாய் விளங்கித் தோன்றுவன் என்பதாம்.

இவ்வுவமையினை, “விறகிற் றீயினன் பாலிற்படு நெய்போல், மறையநின்றுளன் மாமணிச் சோதியான், உறவுகோல் நட்டு உணர்வு கயிற்றினல், முறுக வாங்கிக் கடையமுன் னிற்குமே” என்னுந் திருநாவுக்கரசர் திருவாக்காலும் அறிதல்கூடும்.

இனிமேல் மூன்று அதிகரணங்களால் ஜீவன் முத்தருக்குரிய ஆசாரம் உணர்த்தியவிடத்து, அவர்க்கே உண்டாவனவாகிய இலக்கணமாதலால், அது வாத முகத்தால் ஓதாது “களைக”, “இணங்குக”, “வழிபடுக” என்று விதி முகத்தால் ஓதுவது எதற்கு? என்னும் ஐயத்தை நீக்குவதற்கு எழுந்தது நான்காமதிகரணம் என அறிக. அதாவது, இவ்விடங்களின் வழிபடுக என்றமையால், இவ்விடங்களாவன:—பத்தாது திருவேடமும், சிவாலயமும் என மேற்கூறியனவாகும். ஏனெனில், நரம்பு நாடி முதலானவற்றைத் தானது வாய் வரும் புருடன் அவையாகாவாறு, அப்புரு டனு மாகலான் என்பதனுல் என்க. அதாவது நரம்பு, நாடி, இறைச்சி, என்பு முதலியதாதுக்களினிடத்து

வேற்றுமையில்லாமல், அது அதுதானய் வருகின்ற உயிர்முன் இந் நூலில் கூறியபடி,

"நாடியோ என்போ நரம்பு சிக்கோழையோ",

என்று இவ்விதம் பைம்மறியாப் பார்ப்பார்க்கு, நரம்பு நாடி முதலியவை யாகாது அவற்றின் வேறுமாயினாற்போல, உயிர்க்கு உயிராகிய அம்முதல் வனும் ஜடம், சித்துக்கள் என்னும் எல்லாப் பொருளினும், அது அதுதானகி யும் நிற்பன். ஆதலால், அது அது தானகநிற்பதைக் காணும் காட்சிபற்றி, எய்திய வழிபாடானது, அது அது அல்லனய் நிற்றலைக் காணுமிடத்து, வழிபாடு எய்தாமையின் அவ்விடத்தும் அடைவிக்க வேண்டுதலான், இனி இவ்விடங்களின் வழிபடுக என விதித்துக் கூறியதாகும். அவ்விதமாயும், முதல்வனுக்கு இவ்வியல்பு எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் உண்டாதலால் எவ் விடத்தும் வழிபாடு விதித்தலே பொருத்தமுடையது என்னும் ஐயத்தை நீக்கி வலியுறுத்துவார்,

"அதுவிது வென்ற தருவல்லான் கண்டார்க்
கதுவிது வென்றதையு மல்லான்—பொதுவதனி
லத்துவித மாத லகண்டமுர் தைவமே
யத்துவிதி யன்பிற் றொழு"

என்று கூறினர். இதன் பொருளாவது, முதல்வன் உயிர்ப்பொருள், உயிரில் பொருள் என்கின்ற எல்லாவற்றினும் நிற்கும் நிலைமையினை யறியப் பெற் றோர்க்குக் கண் அருக்கன்போல, அதுவென்றும் இதுவென்றும் பிரித்துக் கூறப்பட்ட பேதநிலைமையனும் அல்லனய், உடல் உயிர்போல் அதுவே யென்று ஓதப்பட்ட அபேதநிலைமையனும் அல்லனய், குணமும் குணியும் போல் அதுவாகிய இது பிரிக்காது சொல்லப்பட்ட பேதாபேத நிலைமை யனும் அல்லனய், அறிவும் ஒளியும்போல், அம்மூன்றனுக்கும் பொதுமை யால் அத்துவித நிலைமையன் ஆதலால், எல்லாப் பொருள்களும் அவன் வடிவேயாக இருக்கினும், அவற்றுள்ளும் அன்பு விளையுமிடத்து வழிபடு வாயாக; அவ்வத்துவித சித்தாந்தத்தை யுறுதியெனக் கொண்டவனே யென்பதாம்.

இனி, அசுத்தமாயுள்ள உலகப் பொருள்களை யசத்து என்று கண்டு, நீங்குவதாலேயே ஞானசொரூபம் உண்டாகி அத்துவித உண்மையினை யுணர்த்துவதாக இருக்க, அவ்வுண்மை யுணருவதற்கு வழிபாடென்று வேறு விதித்தல் எதற்கோ? என்பாரை நோக்கி வழிபாடு வேண்டுமென்று வலி யுறுத்துவார்,

"வினையா லசத்து விளைதலான் ஞானம்
வினைதீரி னன்றி விளையா—வினைதீர
ஞானத்தை நாடித் தொழுவே யதுநிகழு
மானத்தா லன்பிற் றொழு"

என்று கூறினர்.

இதன் பொருளாவது, உடம்பின் கண்ணேயுள்ள பிராரத்வ வாசனை யானது உடம்பைத் தாக்குதலால், அதனுல் வரும் விருப்பு வெறுப்புக்களும்,

அதுபற்றிக் காட்சிப்படும் மண்முதல் மாயைகளும் அவைபற்றி யுண்டாகும் விபரீத உணர்வும் ஆகிய அசத்துக்கள், ஒருமுறை நீங்கிய இடத்தும் மறுபடியும் வந்து கூடித் தாமே மேம்பட்டு நிற்குமாதலால், இவற்றுக்கெல்லாம் மூலமாகிய பிராரத்வ வாசனைப் பற்றறக் கழிந்தாலல்லது, அவ்வசத்துப் பொருள்களைக் கீழ்ப்படுத்தும் மெய்யுணர்வானது மேம்படுதல் கூடாதாதலால், அப்பிராரத்துவ வாசனைப் பற்றறக் கழியும் பொருட்டு அம்மெய்யுணர்வுடைய ஞானிகளை நாடி, வழிபடவே பிராரத்துவ வினை நீங்கி மெய்யுணர்வு மேம்பட்டு நிகழும். ஆதலால் அம்மெய்யுணர் வுடையாரை வழிபடுவாயாக என்பதாம்.

அவ்விதம் பயன்பற்றி விதிக்கப்படும் வேள்வி முதலியன போல வழிபாடு பயன்வேண்டாமையாகிய இதற்கு வேண்டாவாதலால் இப்போது பின்னர்ச் செய்து அடைதல் கூடாதோ என்பாரை நோக்கி, அப்பிராரத்துவ வாசனை நீங்கும் வண்ணம் செய்யாத இடத்து உண்டாகும் குற்றமும், செய்தல் வேண்டுமென்னும் கடமையும் பின்வரும் விதம் கூறுவார்,

"தன்னை யறிவித்துத் தான்றானுச் செய்தானைப்
பின்னை மறத்தல் பிழையலது—முன்னவனே
தானே தானுச் செய்துத் தைவமென்றுத் தைவமே
மானே தொழுகை வலி"

என்று கூறினர். இதன் பொருளாவது, தன் உண்மையிது என்று அறியமாட்டாது குருடாய்க் கிடந்த உயிர்க்குப் பல விதத்தானும், அவ்வுண்மையைத் தெரிவித்து உணர்த்தி மிகுதியும் எளிய அவ்வுயிரை மிகுதியும் அரிய தானுகும் வண்ணம் செய்து அளித்த பெரியதோர் உதவியை அதன் பின்னரும் மறக்குமாயின், அது இதற்குமுன், அறியாமையால் மறந்த குற்றத்தினைப் போலத் தீரும் திறமுடைய ஓர் குற்றமல்ல ஆகலானும், முதல்வன் அவ்விதம் தான் தானேயாகச் செய்தாலும், இதுவரையும், தனக்கு ஓர் சுதந்தரமில்லாது முதல்வனது உபகாரத்தையே இன்றியமையாததாக அடிமையாக இருந்த உயிர் எக்காலத்தும், அவ்விதம் அடிமையேயாகும் ஆகலானும், தான் தானுச் செய்து திருவருள் செய்த அப்பெரியோனுகிய முதல்வனை வழிபடுதலே அவ்வுயிர்க்கு வலிமையுடையதென்பதாம். எனெனின், முன்னர் அறியாமையால், மறந்த குற்றம் கழுவப்படுவதொன்றென்றும், அறிந்தபின் செய்யும் குற்றம் கழுவப்படாததொன்றென்றும், அவ்விதம் மறப்பின்,

"எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம்—உய்வில்லை
செய்ந்நன்றி கொன்ற மகற்கு"

என்பது போலாம். இவ்விடத்துத் தான் தானுச் செய்தல் எதை எதைப் பற்றினும் அதுவதுவாம் உயிரானது, தன்னை யறிந்த இடத்தும், எண்குணங்களால் நிறைந்து தன் வண்ணமாக இருக்கச் செய்யும். அவ்விதம் செய்த இடத்தும் உயிர் தானும் சுவானுபவம் ஒன்றனுக்கே யுரித்து என்பார் தைவம் என்றும் "தைவமே" என்றனர். மேற்கூறிய மூன்று உதாரணங்

களானும், வழி பாட்டிற்கும், இடத்து நிகழ் பொருள் மாத்திரமல்லாது இடவிசேஷமும் பெறல் வேண்டும் என்று வலியுறுத்திச் சொல்லுவார், முறையே சிவலிங்கத்தையும், சிவபத்தர் வேடத்தையும், சிவதேசிகர்களையும் அறிந்து வழிபடும் விதம் கூறப்பட்டது.

இனி, முடிந்தது முடித்தலாகக் கூறுகின்ற மெய்கண்டார் இந்நூலைக் கேட்க வல்லவர் இவர் என்று முடித்துக் காட்டுகின்றனர்.

“ சிவமென்னு மந்தரா சிந்தைநேர் நோக்கப்
பவமின்றாங் கண்வாச கத்திற்—சிவமுண்டா
மொன்று மிரண்டு மலர்த்தார்க்கிங் கொண்குருவா
லின்றிந்நூன் மும்மை மலர்க்கு.”

இதன் பொருளாவது, தான் தானாகச் செய்த விதத்தால் சிவனென்று சொல்லப்படும் இயற்கையில் நீங்கிச் சிவமென்று சொல்லப்படும் வேதாந்தத் தெளிவாகிய சித்தாந்தத்தை யுடைய மாணவகனே! ஒருமல முடைய விஞ்ஞான கலர்க்கும், இருமலமுடைய பிரளயா கலர்க்கும், முறையே அறிவினிடத்தே நின்று அருட் பார்வையால் நோக்குதலானும், தேவகுருவாய் முன்னின்று செய்யும் திருநோக்கம், பரிசம், வாக்கு எனப்படும் தீக்கையானும், பிறவிக் கேதுவாகிய பசுத்துவம் நீங்கிச் சிவத்துவம் விளங்குவதால் அவ்விருவரின் வேறாகிய சகலர் என்னும் பெயரை யுடைய மும்மல முடையவர்க்கே இவ் வுலகத்து அனுபவமுடைய தேசிகரால் போதிக்கப்படும் இச்சிவஞானபோத நூல் உரித்தாகும்.

இங்கு அந்தமென்பது வேதாந்தமும், அந்ததரமென்பது சித்தாந்தமு மாதலால், அச் சித்தாந்தத்தின் பெருமையைக் கூறுவார் ‘சிவமென்னு மந்த தரம்’ என்றனர்.

பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் முடிந்தது

பயனியல் முற்றிற்று

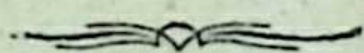
சிறப்பியல்பு முற்றுப்பெற்றது

சிவஞானபோத விளக்கம் முடிந்தது

திருச்சிற்றம்பலம்

சிறப்புப் பாயிரம்

எந்தை சனற்குமா னேத்தித் தொழ வியல்பாய்
நந்தி யுரைத்தருளு ஞான நூல்—சிந்தைசெய்து
தானுரைத்தான் மெய்கண்டான் தாரணியோர் தாமுணரா
வேததிருட் டாந்தத்தா லின்று.

குறிப்பு :—இவ்விளக்கத்தை மிகச் செவ்வையாக எழுதி முடித்த உபகரித்த சைவத் திருவாளர் - கி. குப்புச்சாமி முதலியார் அவர்கட்கு நமது நன்றியையும் சைவ உலகத்தின் நன்றியையும் மகிழ்ச்சியுடன் செலுத்துகின்றோம்.—பத்திராசிரியர்.

சொற்பொழிவுக் குறிப்புகள்

[ச. சச்சிதானந்தம் பிள்ளை, பி. ஏ., எல். டி.]

V

சன்மார்க்கம்

1 உலக வழக்கில் 'சன்மார்க்கம்'=நல்லொழுக்கம். எதிர்ச்சொல்: 'துன்மார்க்கம்.' இச்சன்மார்க்க வளர்ச்சியின் அவசியம்: உலகில் அழுக்காறு, அவா, வெகுளி பெருகிவரல்; போட்டியும், அவநம்பிக்கையும், போர் முயற்சியும்; வறுமை, நிகில், துன்பம் வளர்த்துப் புலனின்ப நுகர்ச்சிக்குப் பொருள் பல தேடல். எல்லார்க்கும் கிடைக்காமையால் தொல்லை. உலகில் பெரும் பகுதி துன்பத்திலும் பயத்திலும் மூழ்கியிருத்தல். துன்பந் தீர்க்க வெறும் ராஜ தந்திரிகள் மகாநாடும் உடம்படிக்கையும் நிலைத்த பயன் தராமை. கருணையும்சிவமுமே பொருளெனத்தேராமைகாரணம். மக்களுள் சன்மார்க்கவளர்ச்சி யொன்றே பயன் தரவல்லதாம். இந்தியாவின் துன்பமும் சன்மார்க்கக் குறைவால் வந்ததே.

2 இப்பெயர்க்கு நூலாட்சி சில:—

(உ-ம்) (i) "பசுபாச நீக்கிப் பதியுடன் கூட்டிக்
கசியாத நெஞ்சங் கசியக் கசிவித்து
நசியாத உண்மைச் சொரூபோதயத் துற்று
அசைவான தில்லாமை ஆன சன்மார்க்கமே" (திருமந்திரம்)

(திருமந்திரம் - ௫-ம் தந்திரம் க-வது பகுதி முழுதும் பார்க்கத்தக்கது.)

(ii) "முன்னெறி யாகிய முதல்வன் முக்கணன்
தன்னெறியே சரணாதல் திண்ணமே
அந்நெறியே சென்றங் கடைந்தவர்க் கெலாம்
நன்னெறி யாவது நமச் சிவாயவே" (அப்பர்)

(iii) ஞான பாதத்தைச் 'சன்மார்க்கம்' என்னும் வழக்கு.

(சிவஞான சித்தி முதலிய சித்தாந்த நூல்களில் காணலாம்.)

(iv) "அங்கை கொடுமலர்தூவி அங்கமது புளகிப்ப
அன்பினா லுருகி விழிநீர்
ஆறாக ஆறாத பத்தியின தாவேச
ஆசைக் கடற்குள் மூழ்கிச்
சங்கர சயம்புவே சம்புவே எனவுமொழி
தழுதழுத்திட வணங்கும்
சன்மார்க்க நெறியிலாத் துன்மார்க்க னேனையுந்
தண்ணருள் கொடுத் தாள்வையோ......." (தாயுமானார்)

(தாயுமானார் திருப்பாடல் - சிதம்பர ரகசியம் (7,8, காண்க.)

(v) 'சன்மார்க்கம்,' 'சமரச சன்மார்க்கம்,' 'சுத்த சன்மார்க்கம்,' 'சுத்த சிவமார்க்கம்'. இராமலிங்க அடிகள் இப்பெயரை மிக் கெடுத்தாண்டவர். அவர் பாடலின் 6-ம் பகுதியில் 'சுத்த சன்மார்க்க வேண்டுகோள்', 'அருள் விளக்க மாலை' முதலிய வைகளில் காண்க.

3 சொற்பொருள் விளக்கம்.

'சன்மார்க்கம் சத்+மார்க்கம்=சத்தை உணர்த்தும் நெறி. 'சத்'= "வாக்குமனோதீத கோசரமாய் நின்ற அதுவே சத்தாயுள்ள சிவம்"

" அறிவினாலறியப்பட்ட சுட்டு அசத்து " (மெய்கண்டார்)

சீவன் புறப்படுமிடம் - கேவலாவஸ்தை — சகலாவஸ்தை — சுத்தா வஸ்தை.

4 (i) இந்நெறியும் அட்டாங்க யோகமும் ஒன்று.

" அந்நெறி யிந்நெறி யென்னாத பாங்கத்
தன்னெறி சென்று சமாதியிலே நின்மின்
நன்னெறி செல்வார்க்கு ஞானத்தி லேகலாம்
புன்னெறி யாகத்திற் போக்கில்லை யாகுமே" (திருமந்திரம்)

(ii) இயம நியமப் படிகளின் இயல்பும் இன்றியமையாமையும்.

(அ) " கொல்லான், பொய்கூறான், களவிலான், எண்குணன்
நல்லான், அடக்க முடையான், நடுச்செய்ய
வல்லான், பகுத்துண்பான், மாசிலான், கட்காம
மில்லான், இயமத் திடையினின் றானே "

(எண்குணன்=நல்லோரால் மதிக்கப்படும் குணம் படைத்தவன்.)

(ஆ) " தூய்மை, அருள், உண்சுருக்கம், பொறை, செம்மை
வாய்மை, நிலைமை, வரைதலே மற்றிவை
காமம் களவு கொலை யெனக் காண்பவை
நேமி யீரைந்து நியமத் தனே"

[உண் சுருக்கம்=ஊண் சுருக்கம், நிலைமை=உறுதியுடைமை, வரைதல்=நீக்கம்.]

" தவம், செபம்' சந்தோடம், ஆத்திகம், தானம்
சிவன்றன் விரதமே, சித்தாந்தக் கேள்வி,
மகம், சிவபூசை, ஒண்மதி, சொல்லீரைந்து
நிவம்பல செய்யின் நியமத் தனே" (திருமந்திரம் ரூ-556, 557.)

[நிவம்=காரணம்]

(iii) சன்மார்க்கத்தின் முதற்படி கொல்லாமையும் பொய்யாமை யும்.

" ஒன்றாக நல்லது கொல்லாமை மற்றதன்
பின்சாரப் பொய்யாமை நன்று" (திருக்குறள்)

(iv) சன்மார்க்கத்தின் விதி விலக்குகளை அறியும் விதம் :

(அ) ஆன்றோர் அருளிய ஒழுக்க நூல்களை ஆராய்ந்து கோடல்.

(ஆ) திருந்திய மனச் சான்றும் இறைவன் வாக்கு.

"நானேதும் அறியாமே என்னுள் வந்து நல்லனவும்
தீயனவுங் காட்டா நின்றாய்" (அப்பர்)

5 அன்பும் அறிவும் சன்மார்க்க ஒழுக்கத்தின் உயிர் நாடிகள்.

(மே-ள்.) "அன்பின் வழியதுயிர் நிலை"

"அறிவுடையார் எல்லாம் உடையார்" (திருக்குறள்)

6 சன்மார்க்க நெறியிற் செல்வோர் மக்கள். மக்களுயிர் மரணத்தோடழிவதன்று.

(i) அநுபவ ஞானிகள் பகரும் சான்று.

(ii) Psychical Research Society ஆராய்ச்சிகள்.

7 இந்நெறி செல்லுகையில் காணும் இடர்ப்பாடுகள் :

(i) அஞ்ஞான மறைப்பு, உண்மை விசாரணையில் அசட்டை, வெறுப்பு, "மாட்டைத் தேடி மகிழ்ந்து மனத்துளே, நாட்டுப் பொய்யெலாம் பேசு"தல், "இன்றுளார் நாளை இல்லையென்னும் பொருள் ஒன்றுமோராதுழி தருதல்" (அப்பர்)

(ii) ஐம்புல அலைப்பு.

"மனத்தினார் திகைத்து நாளும் மாண்பலா நெறிகள் சேரக்
கனைப்பரால் என் செய்கோ யான் கறையணி கண்டத்தானே"

(iii) நாத்திகர் தொடக்கு.

"பரமேது? வினைசெயும் பயனேது? பதியேது?
பசுவேது? பாசமேது?
பத்தியேது? அடைகின்ற முத்தியேது? அருளேது?
பாவபுண்யங்களேது?
வரமேது? தவமேது? விரதமேதொன்றுமிலை
மனம்விரும் புணவுண்டுநல்
வத்திர மணிந்துமட மாதர் தமைநாடிநறு
மலர் சூடிவிளை யாடிமேற்
கரமேவ விட்டு முகை தொட்டு வாழ்ந்தவரொடு
கலந்து மகிழ்கின்ற சுகமே
கண்கண்ட சுகமிதே கைகண்ட பலனெனும்
கயவரைக் கூடாதருள்" (இராமலிங்கர்)

(iv) சாதிசமயப் பிணக்கு, உண்மையையும் அன்பொழுக்கத்தையும் கெடுத்தல்.

(தொடரும்)

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

உமாபதிசிவனார் திரட்டியருளிய அருள்முறைத் திரட்டு உரை

[மா. வே. நெல்லையப்ப பிள்ளை, பி. ஏ.]

(இதழ் ௧௦, 264-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

(விளக்கம்) நானே - ஏ - அசை. வானம் இது எல்லாம் உடையான் தன்னை - வானம் = துறக்க உலகம். இது என்னும் சுட்டுப்பெயர் அரிசுட்டாய் நாம் வாழும் நில உலகத்தைக் குறிக்கின்றது. எல்லாம் என்பதனால் இங்கே கூறப்படாத ஏனைய ஐந்து உலகங்களும் கொள்ளப்படும். தன் - அசை. கச்சு - அரைப்பட்டி (Belt). கானம் அதில் நடம் ஆடவல்லான் தன்னை - அது - பகுதிப்பொருள் விகுதி. கானம் என்பது அழிப்புக் காலத்தில் மாயா உருவங்களை எல்லாம் சிவபெருமான் அழித்து நிற்கின்ற சுடுகாடு. இந்தச் சுடுகாட்டில் அவன் செய்கின்ற நடனம் அழித்தல் (சங்காரம்) ஆகிய தொழிலைக் குறிக்கின்றது. தன் - அசை. மங்கை உமை நோக்கா - நோக்காக என்பது நோக்கா எனக் கடை உயிர்மெய் குறைந்து நின்றது. நோக்கு அருள் நோக்கு ஆதலின், அருளைக் குறிக்கும் 'மங்கை உமை நோக்காக' என்று அடிகள் கூறினார். "அருள் சூற்கொண்ட அங் கயற்கண் அமுதே" எனக் குமரகுருபர அடிகள் மீனாக்ஷி அம்மைப் பிள்ளைத் தமிழில் கூறியிருத்தல்காண்க. கடைக்கண்-கண் + கடை; - கண் கடை என்பது கடைக்கண் எனமாறி நின்றது, இல்முன் என்பது முன்றில் என நின்றாற்போல. கண்ணினது கடை (Side look). அருட்குறிப்புடன் கண்ணைச்சாய்த்துநோக்கும் பார்வை கடைக்கண் பார்வை என்று கூறப்படும். ஊனம் அது எல்லாம் ஒழித்தான் தன்னை - ஊனம் = குற்றம். மலத்தினாலாகிய குற்றம். அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி. "எல்லாம் ஒழித்தான்" என்றதனால் சிவபெருமான், தம்மிடம் மலத்தினாலாகிய குற்றங்களை எல்லாம் நீக்கி அருட்சத்தி முழுவதும் பதியச் செய்தான் என்று அடிகள் கூறுகின்றார். "ஊனந் தன்னை ஒருங்குடனறுத்து" என்று மாணிக்கவாசக அடிகள் கீர்த்தித்திரு அகவலில் கூறியிருத்தல் காண்க. உணர்வாகி - அருட்சத்தி முழுவதும் பதியப்பெற்ற பின் நிறைவான மெய் உணர்வு உண்டாகின்றது. உணர்வு என்பது உள்ளத்தினுள்ளே காண்பான் காட்சி காட்சிப் பொருள் என்னும் வேற்றுமையின்றிச் சிவபெருமானுடன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து ஒன்றுதலால் உண்டாகும் உணர்வு தேன் அமுதை - தேனும் அமுதும் உலகி லுள்ளார்க்குத் தித்தித்து இன்பம் தருதல்போல நிலையான பேரின்பமாயிருக்கின்றவனை. தேன் - அமுது - உம்மை தொகை "இன்பமதனை யெய்து வார்க்கியு மவர்க் குருவம் இன்ப கனமாதலினால்" என்று உமாபதி சிவாச்சாரியார் கூறியிருத்தல் காண்க. மலம் முற்றும் ஒழிந்தபின் நிறைவான மெய்யுணர்வும், மெய்யுணர்வினால் பேரின்பமும் உண்டாகும் தன்மையை அடிகள் தமது அநுபவத்தில் வைத்து இந்தப்பாட்டிற் கூறுகின்றார். சிவன் அடியே, ஏ - தேற்றேகாரம். சிவபெருமானுடைய திருவடிகளை யன்றிப் பிறிதொன்றினையும்சிந்திப்பதில்லை என்று அடிகள் கூறுகின்றார். "மதுமலர்க்கொன்றையான் அடியலாற்பேணு எம்பிரான் சம்பந்தன்" என்பது திருத் தொண்டைத் தொகையிற் கூறப்பட்டிருத்தல் காண்க.

ஊனாகி உயிராகி யதனுள் நின்ற வுணர்வாகிப்
பிற வனைத்தும் நீயாய் நின்றாய்
நானேது மறியாமே என்னுள் வந்து
நல்லனவுந் தீயனவுங் காட்டா நின்றாய்
தேனாருங் கொன்றையனே நின்றி யூராய்
திருவானைக் காவினுறை சிவனே ஞானம்
ஆனாயுன் பொற்பாத மடையப் பெற்றால்
அல்லகண்டங் கொண்டடியே னென்செய் கேனே. ௩௧

(உரை) தேன் ஆரும் கொன்றையனே - தேன் நிறைந்திருக்கின்ற கொன்றை மாலையைத் தரித்தவனே !; நின்றியூராய் - திருநின்றியூரில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற

வனே. திருவானைக்காவில் உறை சிவனே - திருவானைக்காவில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற சிவபெருமானே; ஞானம் ஆனாய் - (இத்தலங்களில் இலிங்கத் திருமேனி கொண்டெழுந்தருளியிருத்தலன்றி) அறிவு உருவாய் இருக்கின்றவனே; ஊன்ஆகி - உடலாகி; உயிராகி - (அவ்வுடலினுள்ளே விளங்குகின்ற) உயிராகி; அதனுள் நின்ற உணர்வாகி - அவ்வுயிரினுள்ளே விளங்குகின்ற உணர்வாகி; பிறஅனைத்தும் நீயாய் நின்றாய் - இவைகள் அன்றிப் பிறபொருள்களெல்லாம் நீயாகவே விளங்கி நிற்கின்றாய்; நான் ஏதும் அறியாது - நான் (நினது அருள்பற்றி) சிறிதும் அறியாமல்; என் உள்வந்து - எனது உள்ளத்தினுள்ளே (அறிவாக) விளங்கி; நல்லனவும் தீயனவும் காட்டா நின்றாய் - நல்லன இவை தீயன இவை என்று எனக்குக் காட்டி அறிவுறுத்துகின்றாய்; அடியேன் - உனது அடிமையாகிய நான்; உன் பொற்பாதம் அடையப்பெற்றால்; ஆண்டவனாகிய உனது அழகிய இரண்டு திருவடிகளையும் சேரப்பெற்றால்; அல்லகண்டம் கொண்டு-துன்பத்துக்கு இடமாயிருக்கிற உடலினால்; என் செய்கேன் - நான் என்ன பயனை அடைவேன் (ஒரு பயனுமில்லை என்றபடி).

(விளக்கம்) ஞானம் ஆனாய் - சிவபெருமானுக்கு அருட்சத்தியாகிய ஞானமே உருவம் ஆதலின் ஞானம் ஆனாய் என்றார். ஊன் ஆகி - ஊன் = தசை, அது இங்கே ஆகு பெயராக உடலைக் குறிக்கிறது. உணர்வு - என்பது முன்னைய ௩௦-வது பாட்டில் விளக்கப்பட்டது; அங்குப் பார்க்க; நல்லனவும் தீயனவும் காட்டாநின்றாய் - உள்ளத்தினுள்ளே நின்று நல்லனவும் தீயனவும் காட்டுவது மனச்சான்று (Conscience) என்று கூறப்படும். அல்ல கண்டம் - துன்பம்; பழைய தமிழ்ச் சொல். இக்காலத்து வழங்கப்படுதலின்று. இங்கே அது ஆகு பெயராய்த் துன்பத்துக்கு இடமாயிருக்கிற உடலைக் குறிக்கின்றது. கொண்டு - மூன்றாம் வேற்றுமைச் சொல் உருபு கருவிப் பொருளில் வந்தது. என் செய்கேன் - செய்கேன் என்பதில், கு-எதிர் காலத்தைக் காட்டும் விகுதி. சிவனது திருவடி அடையப் பெற்ற பின் உடலால் அடையத் தக்க பயன் ஒன்றுமில்லை. வினைப் பயன் நுகருதற்கு உலக வாழ்வில் உடம்போடு கூடிய பிறவி உண்டாதலால் வினை முற்றிலும் நீங்கி மெய் உணர்வு பெற்றுத் திருவடி அடைந்தபின் உடல் வேண்டப் படுவதில்லை என்பது கருத்து. ஏ - ஈற்றசை. இந்தப் பாட்டில் முதல் இரண்டு அடிகளிலும் திரோதானமல நிலையும் பின் இரண்டு அடிகளிலும் அம் மலம் நீங்கிய அருள் நிலையும் கூறப்படுகின்றன.

விள்ளத்தான் ஒன்று மாட்டேன் விருப்பெனும் வேட்கையாலே
வள்ளத்தேன் போல நுன்னை வாய்மடுத் துண்டிடாமே
உள்ளத்தே நிற்றி யேனும் உயிர்ப்புளே வருதியேனுங்
கள்ளத்தே நிற்றி யம்மா எங்ஙனங் காணுமாறே. ௩௨

(உரை) உள்ளத்தே நிற்றி எனும் - (சிவபெருமானாகிய நீ) எனது உள்ளத்தில் நிலையாக இருந்தாலும்; உயிர்ப்பு உளே வருதி எனும் - நான் எனது மூச்சை உடலினுள்ளே இழுத்து வாங்கும்பொழுது நீ அம்மூச்சுடனே வருகிறதாயிருந்தாலும்; வள்ளத் தேன் போல = (ஒருவன் தன் முன்னே வட்டிலில் வைத்திருக்கிற தேனை அதன் மேலுள்ள வேட்கையால் அதிலே தன் வாயை வைத்து மிக்க ஆவலாய் உறிஞ்சி உண்ணுதல் போல; விருப்பு எனும் வேட்கையாலே - எனது உள்ளத்தில் நின்னிடத்தில் அன்பு காரணமாக எழுகின்ற வேட்கையால்; நுன்னை வாய் மடுத்து உண்டிடாமே - எனது உள்ளத்திலிருக்கிற உன்னை எளிதில் அறிந்து எனது ஆசை தீர இன்பம் நுகராதபடி; கள்ளத்தே நிற்றி - உன்னை அறியாதிருக்கும்படி வஞ்சகமாய் நிற்கிறாய்; காணும் ஆறு எங்ஙனம் - (ஆதலின் உன்னை) உணர்ந்து நுகரும் தன்மை எப்படி? (உணரமுடியாது என்றபடி); அம்மா - இது என்ன வியப்பு! ஒன்றும் விள்ளமாட்டேன் - நான் இதைப்பற்றி எவரிடத்திலும் வாய்திறந்து சிறிதும் சொல்லமாட்டேன்.

(விளக்கம்) இந்தத் தேவாரப்பாட்டில் ஒருவர் தமது தவ முயற்சியின் பயனாகச் சிறிதளவு திரோத மலம் நீங்கித் தமது உள்ளத்திலே சிவபெருமானது அமுத வொளி ஒவ்வொரு நேரத்தில் சிறிது விளங்கி மறைந்துபோதலை உணர்ந்து வருத்தமும் வியப்பும் எய்துகின்ற அநுபவத்தை அடிகள் கூறுகின்றார்.

தெள்ளத் தேறித் தெளிந்து தித்திப்பதோர்
உள்ளத் தேறல்அமுத வொளி வெளி
கள்ளத்தேன் கடியேன் கவலைக் கடல்
வெள்ளத் தேனுக் கெவ்வாறு விளைந்ததே.

என்று அடிகள் தனித் திருக்குறுந்தொகையிற் கூறியருளினமை காண்க. உயிர்ப் புடனே - உள்ளே என்பது உளே எனக் குறுகி நின்றது. சிவசத்தி இயக்கத்தால் மூச்சு இயங்குதலால் உயிர்ப்புள்ளே வருதியேனும் என்றார். வள்ளத்தேன்போல - உவமப் பொருளுக்குக் கூறப்பட்ட "விருப்பெனும் வேட்கையாலே வாய் மடுத்துண்டல்" என் பதை உவமைக்கும் வருவித்துப் பதவுரையில் பொருள் கூறப்பட்டது. வள்ளத்தேன் என்றதனால் செய்மையிற் சென்று வருந்திப் பெறும் மலைத்தேன்போல் அல்லாது எளி தில் உண்ணத்தகுந்த அண்மையிலுள்ள தேன் உள்ளத்திலுள்ளது என்பது குறிப் பிடப்பட்டது. தேன் உண்ணும் பொருளில் மிக்க இனிமையான பொருளா யிருத்தலு டன், உடல் நோயைத் தீர்க்கும் மருந்தாகவு மிருத்தல்போல சிவபெருமான் உயிர்களு டைய மலநோயைத் தீர்க்கும் மருந்தாயும் மலம் நீங்கின உயிர்களுக்கு நுகரும் இன்பப் பொருளாயு மிருத்தல்பற்றி அவனை சைவ சமயாசாரியர்களும் பிற பெரியார்களும் 'தேனே'எனவிளித்துப் பல இடங்களிலே பாடியிருக்கின்றனர். விருப்புஎனும் வேட்கை- என்னும் என்பது எனும் எனக் குறுகி நின்றது, என்று கூறப்படும். விரும்பு உள்ளத் திலே நிகழும் அன்பு; வேட்கை உள்ளத்திலே நிகழும் அன்பு காரணமாக வெளியிலுள்ள பொருள்களைப் பற்றுதல். வேட்கை = ஆசை. 'அன்பீனும் ஆர்வமுடைமை' என்றார் திருவள்ளுவநாயனார். ஆர்வம், வேட்கை, ஆசை என்பன ஒரு பொருட்சொற்கள். விருப் பின் காரியமாகிய வேட்கை என்பதற்குப் பதிலாக விருப்பென்னும் வேட்கை என்று, காரணம் காரியமாக உபசரித்துக் கூறப்பட்டது. கள்ளத்தே நிற்றி - சிவபெருமான் உயிர் களுடைய உள்ளத்திலே அவைகள் அறியாது நிற்றலால் கள்ளத்தே நிற்றி என்றார். விள்ளத்தான் ஒன்றும் மாட்டேன் என்பதை ஒன்றும் விள்ளமாட்டேன் என மாற்றுக. ஒன்றும் - சிறிதும்; தான்-அசை. பெரியார்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் சிவபெருமானைப் பற்றி உணரும் அநுபவத்தைப் பிறரிடம் சொல்லமாட்டார்கள். கண்டவர் விண்டிலரே என்ற பழமொழி இதனாலே வந்தது. காணும்ஆறே - காணுதல் என்பது உள்ளத்தில் உணர்தல். ஆறு = தன்மை. ஏ - ஈற்றசை.

வெள்ள மெல்லாம் விரிசடை மேலோர் விரிகொன்றை
கொள்ள வல்லான் குறைகழ லேத்துஞ் சிறுத்தொண்டர்
உள்ள மெல்லா முள்க நின்றாங்கே யுடனாடும்
கள்ளம் வல்லான் காதல்செய் கோயில் கழுக்குன்றே. கூக

(உரை) வெள்ளம் எல்லாம் விரிசடை கொள்ள வல்லான் - (பகீரதன் தனது தவவலியால் வானுலகி லிருந்து வரவழைத்த) கங்கை யாற்றின் பெருக்கை யெல்லாம் (ஒரு துளியாகச் செய்து தனது சென்னியின்மே லுள்ள) விரிந்த சடையிலே தாங்கும் ஆற்றல் உடையவனும்; மேல் ஓர் விரிகொன்றை கொள்ள வல்லான் - அக் கங்கையின் மேல் ஒரு விரிந்த கொன்றை மாலையைத்தரிக்கும் ஆற்றல் உடையவனும்; சிறுத்தொண் டர் உள்ளம் எல்லாம் உள்கி நின்று - தன் முனைப்பு கெடுத் தாழ்மையாம் தன்மை யுடன் ஒழுகுகின்ற அடியார்களுடைய உள்ளம் முழுவதிலும் கலந்து நினைத்துக்கொண்

டிருந்து; ஆங்கே உடன் ஆடும் கள்ளம் வல்லான் - அவர்களுடைய உள்ளத்தில் அவர்களை ஆட்டுவித்துத் தானும் அவர்களுடன் அவர்கள் அறியாது நடனம் செய்யும் ஆற்றல் உடையவனும் ஆகிய சிவபெருமான்; காதல்செய் கோயில் - உயிர்களுக்கு அருள் செய்யும் பொருட்டு அவர்கள்மேல் அன்புகொண்டு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற திருக் கோயிலானது கழுக்குன்று - திருக்கழுக்குன்றம் என்னும் தலத்தில் உள்ளது.

(விளக்கம்) வெள்ளம் எல்லாம் விரிசடை மேலோர் விரிகொன்றை கொள்ள வல்லான் - உலகமெல்லாம் அழிக்கும் தன்மையுடைய கங்கைப் பெருக்கை ஒரு துளியாகச் செய்து சடைமேல் வைத்ததும் அவ்வாறு துளியாகச் செய்யப்பட்ட கங்கையின்மேல் கொன்றை மாலையைத் தரித்ததும், சிவபெருமானுடைய முழுஆற்றலைக் குறித்தலால் அவனை வல்லான் என்று அடிகள் கூறினர். சிறுத்தொண்டர். சிறுமை+தொண்டர். தாழ்மையாம் மனத்தினை உடைய அடியார்கள். சிறுத்தொண்ட நாயனர் குறிப்பிடப் பட்டதாகச் சொல்லினும் பொருந்தும். ஆனல் அவரை இந்தத் தேவாரப் பதிகத்திற் குறிப்பிடக் காரணமில்லை. உள்கி நின்று - சிவபெருமான் பொதுவாக மக்கள் எல்லாருடைய உள்ளத்திற் கலந்து நின்று அவர்களுடைய அறிவு செயல்களை விளக்குகின்றான். அவ்வாறு அவன் உயிருக்கு அறிவு செயல்களை விளக்காவிட்டால் உயிர்ஒன்றனை அறிதலும் செய்தலும் முடியாது. இது காட்டும் உதவி என்று கூறப்படும். சிவபெருமான் பொதுத்தன்மையி லன்றிச் சிறப்பாகத் தொண்டர்களுடைய உள்ளத்திற் கலந்து நின்று உள்குதலால் சிறுத்தொண்ட ருள்ளமெல்லாம் உள்கிநின்று என அடிகள் கூறியருளினர். உடன் ஆடும் கள்ளம் வல்லான் - தொண்டர்களுடைய உள்ளத்தில் உடன் ஆடுதல் என்பது சிவபெருமான் தொண்டர்களுடைய உள்ளத்திற் கலந்து நின்று அவர்களை அதிட்டித்து அவர்கள் போகம் நுகரும்படி விடயத்திலும் கலந்து நிற்றலாகும். இவ்வாறு சிவபெருமான் செய்யாவிடின் அவர்கள் விடயத்திற் சென்று போகம் நுகருதல் செல்லாது. இது காணும் உதவி என்று கூறப்படும். காரைக்கா லம்மையார் தாம் பாடிய அற்புதத் திருவந்தாதி உ0-வது பாட்டில் 'அறிவிப்பான் தானே' என்று காட்டு முதவியைக் கூறியபின் 'அறிவா யறிகின்றான் தானே' என்று காணும் உதவியையும் உடன் கூறியருளியது காண்க. ஆடுதல்=நடனம் செய்தல். அது உயிர்களை இயக்கி ஐந்து தொழில்களையும் செய்தலைக் குறிக்கிறது. தொண்டர்கள் அறியாது அவர்களுக்குச் சிவபெருமான் காட்டு முதவியும் காணு முதவியும் செய்து வருதலின் அவனைக் 'கள்ளம் வல்லான்' என அடிகள் கூறினர். ஏ - ஈற்றசை.

ச. அருளது நிலை

நறிநீர்மையர் நீள்வானவர் நினையும்நினை வாகி
அறிநீர்மையி லெய்துமவர்க் கறியு மறிவருளி
குறிநீர்மையர் குணமார்தரு மணமார்தரு குன்றில்
எறிநீர்வயல் புடைசூழ்தரு மிடும்பாவனம் மிதுவே. ௩ச

(உரை) நெறிநீர்மையர் - (நில உலகில்) அருள்வழியில் ஒழுகும் தன்மை உடைய மாந்தரும்; நீள்வானவர் - (வானுலகில் வாழும்) நீண்ட வாழ்நாளை உடையதேவரும்; நினையும் நினைவாகி (உம்) - தங்களுடைய உள்ளத்தில் நினைக்கின்ற நினைவாகியும்; எய்தும் அவர்க்கு - (அவ்வாறு அருள் வழியிலொழுகி தமது திருவடிகளை அடைய விரும்பும் அம் மாந்தருக்கும் தேவருக்கும்; அறிநீர்மையில் அறியும் அறிவு அருளி - (உம்) அவரவர் தத்தம் உள்ளத்தில் அறியும் இயல்பினை அறிந்து அவ்வியல்புக்குத் தக்கவாறு, தம்மை அறியும்படி அறிவித்துச் (சிவபோக விடயத்திற் செலுத்தியும் அருள் செய்கின்ற); குணம் ஆர்தரு - அருட் பண்பு நிறைந்துள்ள; குறிநீர்மையர் - உயிர்களெல்லாம் பேரின்

பம் அடைதற்குக் குறியிடமாம் தன்மையை உடைய சிவபெருமான் (திருக்கோயில் கொண்டிருக்கின்ற); மணம் ஆர்தருகுன்றில் - நறுமணங்கமழ்கின்ற மலைமேல் (அல்லது மலைப்பக்கத்தில்) உள்ள; எறி நீர்வயல் புடைசூழ்தரும் - அலைவீசுகின்ற நீருள்ள வயல்களாற் சூழப்பட்டிருக்கின்ற; இடும்பாவனம் இது - திரு இடும்பாவனம் என்ற தலம் (நாம் காண்கின்ற) இந்த இடம் ஆகும்; ஆகலான் அடியார்கள் இக்கோயிலுக்குச் சென்று வழிபடுக என்பது குறிப்பெச்சம்.

(விளக்கம்) நெறி நீர்மையர் - நெறி = அருள்நெறி. அதாவது அருளையே குறியாகக் கொண்டு ஒழுகும் நெறி. நீர்மை = இயல்பு, தன்மை. நெறிநீர்மையர் என்பது நீர் பள்ளத்தை நோக்கிச் செல்லுதல் இயல்பாதல் போல, அருளினையே நோக்கும் நெறியிலே ஒழுகும் இயல்பினை உடையவர். நீள்வானவர்-தேவர்கள் நுண்ணுடல்களை உடையவர் ஆதலின், அவர்கள் நமது புறக்கண்களால் அறியப்படமாட்டார்கள்; அவர்கள் மாந்தரை நோக்க நீண்ட வாழ்நாளை உடையர் ஆதலின் 'நீள்வானவர்' என்றார். தேவர்களுக்கு ஒருநாள், மாந்தருக்கு ஓர் ஆண்டு ஆகின்றது. பொதுவாக எல்லாத் தேவர்களும் கூறப்பட்டிருத்தலால் மாந்தரைப்போல் அவர்களுக்குள் அருள் நெறியில் ஒழுகாதவர் பெரும்பான்மை இலர் என்பது பெறப்பட்டது. நினையும் நினைவாகி - அருள்நெறியில் ஒழுகுகிறவர்களுடைய நினைவும் அவர்கள் பேரின்பம் அடைதல் வேண்டும் என்ற சிவபெருமானுடைய நினைவும் ஒன்றுபட்டிருத்தலால், அடிகள் "நினையும் நினைவாகி" என்றார். இதனால் கண்ணொளியானது தன்னுடன் கலந்துள்ள கதிரவனொளியின் துணையின்றி உலகப் பொருள்களைக் காண்டல் செல்லாததுபோல உயிருடைய ஏகதேச அறிவு வேட்கை செயல்கள், அவைகளுடன் சிவபெருமானுடைய நிறைவான அறிவு வேட்கைச் செயல்கள், கலந்து உணர்த்தினாலன்றி விளக்க முறா ஆதலின், உயிரினது தூல அறிவுக்குள்ளே சிவபெருமானுடைய சூக்கும அறிவு நின்று உயிருக்குக் 'காட்டும் உதவி'யைச் செய்கிறது என்ற உண்மை கூறப்பட்டது "அறிவினுள்ளான் அறிவுக்குக் காட்டாகி நின்றானை" என்று சிவஞானபோத வெண்பா கூறுதல் காண்க. திருநாவுக்கரசு அடிகள் திருமாற்பேறு திருத்தாண்டகம் எ-வது பாட்டில், "நினையாதாரை நினையானை நினைவோரை நினைவோன் தன்னை' என்று கூறியருளினர். நினைவாகி என்பதற்குப் பின்'உம்' தொக்கி நிற்பதை விரித்துப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. பின் வருகிற 'அருளி' என்பதற்கும் அவ்வாறே 'உம்' விரித்துப் பொருளுரைக்கப்பட்டது. அறிநீர்மையில் அறியும் அறிவு அருளி (உம்) - உயிர்களெல்லாம் தத்தம் பக்குவத்துக்கு ஏற்பப் படிமுறையில் அறிவிக்க அறியும் தன்மையுடையன ஆதலின், அடிகள் இவ்வாறு கூறினார். திருமூலர் திருமந்திரம் 130-வது பாட்டில் (இரமண சாஸ்திரி பதிப்பு) எவ்வாறு காண்பானறிவு தனக்கெல்லை - அவ்வாறருட் செய்வனாதியான்றானும்" என்று கூறியருளினர். இதனால் உயிர் ஒன்றனை விடயித்தற்கண் சிவபெருமான் அதனை அதிட்டித்து அவ்விடயத்திலுஞ் சென்று கலந்தால் அன்றி விடயியாது என்ற 'காணும் உதவி' கூறப்பட்டது. இந்தக் காணும் உதவி மேலே கூறப்பட்ட 'காட்டும் உதவி'யின் பின் நிகழ்வது. குணம் - அருட்குணம்; மாயையின் தொடர்புடைய சாத்துவிக முதலிய குணங்கள் அல்ல. அருட்குணம் என்பதில் அறிவு வேட்கை செயல்கள் அடங்கும்; இன்னும் முற்றறிவு முதலிய எண்குணங்களும் அடங்கும். ஆர்தரு - ஆர்தல் = நிறைதல். தரு - என்பது வேறு பொருளின்றி 'ஆர்' என்பதற்குப் பகுதிப் பொருள் விகுதியாய் வரும் துணைவினை. பின் வருகிற மணம் ஆர்தரு; சூழ்தரு என்பனவற்றிற்கும் இவ்வாறே கொள்க. ஆர்தரு குறிநீர்மையர் - மூன்று காலங்களுக்கும் பொதுவான வினைத்தொகை. குறி நீர்மையர் - குறி = குறியிடம் - முடிவிடம், இலக்கு; எல்லை. எல்லா உயிர்களும் முடிவில் அடைதற்கு இலக்கு ஆம் தன்மையர். திருநாவுக்கரசு அடிகள் திருக்கடம்பூர்க் காக்கோயில் திருக்குறுந் தொகை ௬-வது பாட்டில் 'மல்லல ஞாலத்து வாழுமுயிர்க்கெல்லாம் எல்லையான பிரானார்' என்று கூறியருளினமை காண்க. இப்பாட்டின் கருத்தை "நெறியே யென்

னும் நெறிநின்றவர்கள் - நினைக்கின்ற நீதி வேதாந்த நிலைக் - குறியே யென்னுங் குணக்குன்றே யென்னுங்-குலாத்தில்லை யம்பலக் கூத்தனையே" என்ற திருமாளிகைத் தேவர் திருவிசைப்பாப் பாட்டுக் கருத்துடன் ஒத்து நோக்குக. ஏ - ஈற்றசை.

நஞ்சடைந்த கண்டத்தர் வெண்ணீறாடி
நல்லபுலி யதள்மேல் நாகங்கட்டி
பஞ்சடைந்த மெல்விரலாள் பாகமாகப்
பராய்த்துறையே னென்றோர் பவளவண்ணர்
துஞ்சிடையே வந்து துடியுங் கொட்டத்
துண்ணென் றெழுந்திருந்தேன் சொல்லமாட்டேன்
புன்சடையின் மேலோர் புனலுஞ்சூடிப்
புறம்பயம்நம் மூரென்று போயினாரே. ௧௫

(உரை) நஞ்சு அடைந்த கண்டத்தர் - கடலில் நின்றெழுந்த நஞ்சினை உண்டதனால் ஆகிய நீலநிறக் கழுத்தினரும்; ஓர் பவள வண்ணர் - ஒப்பற்ற பவள நிறமேனியினருமாகிய சிவபெருமான்; வெண்ணீறு ஆடி(உம்) - தமது திருமேனி முழுதும் வெண்மையான திருநீறு பூசியும்; நல்லபுலி அதள்மேல் நாகம்கட்டி (உம்) - அழகான புலித்தோல் அரையில் உடுத்தி அத்தோலின்மேல் பாம்பினைக் (கச்சாகக்) கட்டியும்; பஞ்சு அடைந்த மெல்விரலாள் பாகமாக (உம்) - செம்பஞ்சு ஊட்டிய மென்மையான விரல்களை உடைய உமாதேவியாரை இடது பாகத்தில் வைத்தும்; புன்சடைமேல் ஓர் புனல் சூடியும் - தமது சிறிய சடையின் மேலே ஒப்பற்ற கங்கையை அணிந்தும்; துஞ்சு இடையேவந்து - நான் தூங்குங்காலத்து என்னிடத்தில் வந்து; பராய்த்துறையேன் என்று - தாம் தங்கியிருக்கும் இடம் திருப்பராயத்துறை என்று சொல்லி; துடியும் கொட்ட - (அவ்வாறு சொன்னதும் அன்றித் தமது வலது கையில் வைத்திருக்கிற) உடுக்கையையும் கொட்டி ஒலிசெய்ய; துண் என்று எழுந்திருந்தேன் - (அவ்வொலியைக் கேட்டு நான்) அச்சங்கொண்டு நித்திரை நீங்கி எழுந்தேன்; சொல்லமாட்டேன் - நான் அவரிடம் ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை; நம் ஊர் புறம் பயம் என்று போயினர் - "நமது ஊர் திருப்புறம்பயம்" என்று சொல்லி என்னை விட்டுச் சென்றனர்; ஆதலின் நமது ஊருக்கு 'வா' என்பது குறிப்பெச்சம்.

(விளக்கம்) இத்தேவாரப்பாட்டு திரோத மலத்தின் வயப்பட்டுச் சிவபெருமானை மறந்து உலக போக வாழ்வில் உழல்கின்ற ஒருவனிடம் சிவபெருமான்வந்து தம்மை ஆய்ந்து நினைந்து துதிக்கும்படி சொல்லி அபயம் கூறிப்போனதாக அகப்பொருட்டுறையில் வைத்துத் தலைவி தனது பாங்கியிடம் கூறினதாகக் கூறுகின்றது.

நஞ்சடைந்த கண்டத்தர் - இதனால் சிவபெருமான் உயிர்களுக்குவந்த இடர்களை நீக்கி அருள் செய்கிறவர் என்பது குறிக்கப்பட்டது. வெண்ணீறு ஆடி - ஆடுதல்=பூசுதல், ஆடி என்ற வினையெச்சத்தின் பின் 'உம்' தொக்கி நின்றது; அதனை விரித்துப்பொருள் உரைக்கப்பட்டது. இவ்வாறே பின்வருகிற 'கட்டி, பாகமாக' என்பவற்றிற்கும் 'உம்' விரித்து உரைக்க. 'வெண்ணீறாடி' என்பதனால் சிவபெருமான் இயல்பாகவே பாசங்களினின்று நீங்கிய தூய்மை உடையர் என்பதும், உயிர்ப் பொருளையும் உயிரில் பொருளையும் அழிப்புக்காலத்தில் தம்மிடத்தில் ஒடுக்கி நிற்பவர் என்பதும் குறிப்பிடப்பட்டன. நல்ல புலிஅதள்மேல் நாகம் கட்டி - புலியும் பாம்பும் தாருகாவனத்து முனிவர்களால் சிவபெருமான்மேல் விடப்பட்டவை. பேருளுடைய சிவபெருமானிடத்து, தீங்கு செய்யும் பிராணிகளும் யாதொரு ஊறுசெய்யும் ஆற்றலில வாயின என்பது குறிப்பிடப்பட்டது. பஞ்சு அடைந்த மெல்விரலாள் பாகமாக - என்பதனால் சிவபெருமான் அருளின் வேறல்லாதவர் என்பது குறிப்பிடப்பட்டது. பாகமாக என்ற

சொற்றொடருக்குப் பின் 'வைத்து' என்ற சொல் அவாய்நிலையான் வந்தது. அதனை வருவித்துப் பொருள் உரைக்கப் பட்டது. புன்சடைமேல் ஓர் புனல் சூடியும் - இதனால் சிவபெருமான் வரம்பில்லாத ஆற்றல் உடையர் என்பது குறிப்பிடப்பட்டது. புன் சடை-புன்மை சிறியசடையைக் குறிக்கின்றது. புனல்என்ற சொல்லுக்குப்பின்னுள்ள 'உம்' என்பதைச் சூடிஎன்ற சொல்லுக்குப்பின் வைத்துப் பொருள் உரைக்கப்பட்டது. துஞ்சு இடையே வந்து - துஞ்சுதல்=தூங்குதல். அது இங்கே உயிர் திரோதமலத்தால் சிவனை மறந்திருத்தலை உள்ளுறைப் பொருளாகக் குறிக்கிறது; இடை=பொழுது; சமயம். பாய்த்துறையேன் - பா+ஆய்=பாய். நெட்டுயிர் ஆகாரங் கெட்டது. பாவு, பா என ஆயது. சுறு=சுறவு. உணு=உணவு. பிணு=பிணவு என வருதல்போல. இரண்டும் முதனிலைத் தொழிற்பெயர்கள். பா ஆய் என வருதலை ஆய்பா என மாற்றி ஆய்தலுக்கும் பாவுதலுக்கும் என்று விரித்துப் பொருள் உரைக்க. துறை=தங்குமிடம். ஆகவே பாய்த்துறையேன் - என்பதற்கு "உயிர்கள் ஆய்தலுக்கும் பாவுதலுக்கும் இடமாயுள்ள பொருள் நானுயிருக்கிறேன்" என்பது உள்ளுறைப்பொருள். ஆய்தல் சிவனுடைய பொது இயலை அறிதற்கேதுவான கேட்டல் சிந்தித்தல்களையும், பாவுதல் அவனுடைய சிறப்பு இயலை அறிதற்கேதுவான கேட்டல் சிந்தித்தல்தெளிதல் நிட்டைகூடல் என்கினையும் குறிக்கும். இந்த உண்மையை மறந்து நீ உலகபோகத்தில் உழல்கின்றாய் என்று சிவபெருமான் திரோதமல வயப்பட்டிருக்கும் உயிருக்குச் சொன்னார் என்பது கருத்து. சிவஞானபோதம் அ-ம் சூத்திரத்தில் "ஐம்புலவேடரின் வளர்ந்து அயர்ந்தனை" என்றகருத்துக்கூறி உயிருக்கு அதன்உரிமையைச்சிவபெருமான் அறிவித்தவாறாயிற்று. துண் என்று - துண் - அச்சத்தைக் குறிக்கும ஓர் இடைச்சொல். அது விரைவினையும் குறிக்கும். சொல்லமாட்டேன் - மாட்டாமை - இயலாமை. சிவன்வந்து அறிவித்ததை உணராமே அன்றி உணர்ந்ததைப் பிறருக்குச் சொல்ல முடியாது ஆதலின், சொல்ல மாட்டேன் என்றார். துடியும்கொட்ட - துடி - உடுக்கை. அதனைக் கொட்டுதலால் நாதம் உண்டாகின்றது. நாதம் அறிவுக்குக் காரணமா யிருத்தலால் துடிகொட்ட என்பது அறிவிக்க' என்று பொருள்படும். சிவபெருமான் தமது இயல்பினை உயிருக்குக் காட்டித் தாம் உயிருக்குந் தந்தையாந் தொடர்பு உடையவர் என்று அறிவித்தார் என்பது கருத்து. "உமையறியக் கொந்தணை தாரீருரைமினென்றேன் துடிகொட்டினரே" என்ற வாக்கியம் வருகிற பொன் வண்ணத் தந்தாதி சகூ-வது பாட்டில் துடிகொட்டினரே என்பதற்கு "தாம் இன்னாரென உயிருக்குச் சிவபெருமான் அறிவித்தார்" என்ற பொருள் வெளிப்படையாய் விளங்குதல் காண்க. துடியும் என்பதிலுள்ள 'உம்' இறந்தது தழீஇய எச்சஉம்மை "பாய்த்துறையேன்" என்று உரைத்ததன்றி துடியும் கொட்ட என்று 'உம்' இறந்தது தழுவியது. துடிகொட்ட என்பதனால் சிவஞான போதம் அ-வது சூத்திரத்தில் "தம்முதல் குருவுமாயுணர்த்த" என்ற கருத்து உரைக்கப்பட்டது. எழுந்திருந்தேன் - எழுந்தேன் - இரு பகுதிப்பொருள் விகுதி. எழுந்தேன் என்பதற்கு "இனி உலகப்பற்றைவிட்டுச் சிவபெருமானை அடைதல்வேண்டும்" என்ற மன எழுச்சியை உடையவனாயினேன் என்பது உள்ளுறைப் பொருள். "ஆசான் முன்னே துயின்மாணவகரைத் தேசாய்த்தண்டா லெழுப்புஞ் செயல்போல், நேசாயீசனு நீடாணவத்தரை யசாதமாயாடனாலே யெழுப்புமே" என்று திருமூலர் திருமந்திரம் 2163-வது பாட்டிற் கூறியிருத்தல் காண்க. நம் ஊர் புறம்பயம் என்று போயினார் - வெளிப்படையாகப் பறம்பயம் என்பது திருப்புறம்பயம் என்ற தலத்தைக் குறிக்கின்றது. இந்தத் தேவாரம் திருப்புறம்பயத்திலுள்ள சிவபெருமானுக்குத் துதியாகப் பாடப்பட்டது. புறம்பயம் என்பதைப் பயம்புறம் என மாற்றி, "பயம் (உனக்குப்) புறம் (ஆகுக)" என விரித்து நீ அஞ்சவேண்டாம். நான் உன்னை உலகப்பற்று மயக்கத்திலிருந்து நீக்கிப் பேரின்பம் தந்து காத்தருளுவேன் நீ நம்மிடம் வா" என்ற கருத்தை உள்ளுறைப் பொருளாகக் கொள்க. உள்ளுறைப் பொருள் கொள்ளுங்கால் பாய்த்

துறை என்பதிலுள்ள துறையை "மிகு சைவத்துறை என்றும் 'புறம்பயம் நம் ஊர் என் பதிலுள்ள ஊரினை சைவ (சமய)த் துறையாலடையும் அருள்வெளி என்றும் நாம் கொள்ளலாம். ஏ ஈற்றசை. இத்தேவாரப்பாட்டு, அகப்பொருட்டுறையில் வைத்துஞானத் திற் சரியையும், சிறப்பியலுக்கு உரிய கேட்டல் ஞானத்தையும் கூறுகின்றது. இது பக் குவமுள்ள உயிருக்குச் சிவபெருமான் வெளிபட்டு உணர்த்துதலைக் கூறுகின்றது. பவள வண்ணர் - என்பதனால் தமது பெயர் சிவன் என்பதும் நஞ்சடைந்த கண்டம் முதலிய கோலங்களால் தமது அருட்பண்பும், புறம்பயம் நம் ஊர் என்றதனால் தமது ஊர் (பேரின்பத்துறை) இன்னது என்பதும் சிவபெருமான் கூறினதாக நாம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

கொள்ளைக் குழைக்காதிற் குண்டைப் பூதங்
 கொடுகொட்டி கொட்டிக் குனித்துப் பாட
உள்ளங் கவர்ந்திட்டுப் போவார்போல வுழிதர்வர்
 நான் தெரிய மாட்டேன் மீண்டேன்
கள்ளவிழி விழிப்பர் காணுக் கண்ணாற்
 கண்ணுள்ளார் போலக் கரந்து நிற்பர்
வெள்ளச் சடைமுடியர் வேத நாவர்
 வெண்காடு மேவிய விகிர் தனாரே. ருசு

(உரை) காதில் - இரண்டு காதுகளிலும்; ஐக்குழைகொள-அழகான குண்டலங்களை அணிந்திருக்கின்ற; குண்டைப்பூதம் - குறுகித் தடித்திருக்கிற உடல்களை உடைய பூதங்கள்; கொடு கொட்டிக் கொட்டிக் குனித்துப் பாட - கொடு கொட்டி என்னும் பறையைக் கொட்டிக்கொண்டு ஆடிப் பாட; வெள்ளச் சடைமுடியர் - கங்கை யாற்றுப் பெருக்கை (ஒரு துளியாகச் செய்து) சடையுடைய தமது தலையிலே தரித் திருக்கிற வரும்; வேதம் நாவர்-வேதங்களை நாவினாலே சொன்னவரும்; வெண்காடு மேவிய விகிர் தனார்-திருவெண் காட்டில் திருக்கோயில் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிறவரும் ஆகிய சிவபெருமான்; உள்ளம் கவர்ந்திட்டுப் போவார் போல - எனது உள்ளத்தைத் தம் வயப் படுத்திக்கொண்டு நீங்கும் கருத்து உடையவர் போன்று; உழிதர்வர் - (அதன்கண்) ஞான நடனம் செய்து கொண்டிருப்பர்; நான் தெரிய மாட்டேன் மீண்டேன் - (அவ் வாறு சிவபெருமான் எனது உள்ளத்தில் ஞான நடனம் ஆடி அதனைத் தம் வயப்படுத்து வதை) நான் அறியாதவனாய் அவரோடும் ஒன்று பட்டுச் சோராது என் வழியிலே திரும் பினேன்; காணுக்கண்ணால் - (நான் அவ்வாறு திரும்பினதை அவர் பார்த்துத் தமது கருத்தை நான் அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம்) தமது நெற்றி மேலுள்ள ஞானக் கண்ணி னால்; கள்ள விழி விழிப்பர் - எனது ஊனக் கண்களுக்குத் தெரியாதபடி என்னைப் பார்ப்பார்; கண்ணுள்ளார் - எனது அறிவுக்குள் அறிவாயிருப்பவராகிக் கரந்து நிற்பர் - எனது உயிரறிவுக்குத் தெரியாமல் மறைந்து நிற்பர்; இது என்ன புதுமை என்பது குறிப்பெச்சம்.

இத்தேவாரப் பாட்டில் அடிகள், காமரச மறியும் பருவம் வந்த ஒரு தலைவி, தான் எதிர்ப்பட்ட தலைவன் தன்னிடம் வந்து செய்த புதிய அநுபவ நிகழ்ச்சி களைத் தனது பாங்கிக்குக் கூறும் கூற்றாகச் சொல்லும் அகப்பொருட்டுறையில் வைத் துப் பேரின்பச் சுவை அறியும் பருவம் வந்த ஒருயிர், தான் சிவபெருமானிடம் புதிதாய் அடைந்து வருகிற அநுபவ நிகழ்ச்சிகளைக் கூறுகின்றார்.